

Mrak lega na zemljo, v visoki travi prežvekuje živina, in na pragu stoji kmet pa gleda po obzorju. „Nebo grozi z nevihto, in morje je nemirno; kdo ve, kaj prinese noč?“

„Tu ostanem do jutra,“ pomisli konopljenka. „Pomeniva se še kaj z mužavo. Gotovo ji ne da spati moja povest.“

Kmet je z družino zaspal, in konopljenka dremlje v bergovini. Po nebu se podijo grozeči oblaki, in besno divja morje, da brizgajo pene preko jezov.

Mužava se predrami iz misli. „Oj, ti morje!“ zakliče, „oj, ti hudobno morje!“

„Ali se ti blede?“ se razljuti morje. „Se li upaš pretekati z menoj, ki sem te ustvarilo?“

„Ti hudoba! Tat, lažnik, hinavec! Niti betvice mi nisi dalo iz svojega. Vse je bilo ukradeno. Z ukradenim blagom si izkazovalo dobrote. Poznam te in te zaničujem!“

„Ali si ob pamet?“ srdito rohni morje in se silno zažene, da zablesti penast greben vrhu jezov. „Postavilo in pokopalo sem skalo, naredilo sem tebe, pa te tudi pokopljem, če mi je všeč. Samosvoje sem in storim, kar hočem!“

„Tat, lažnik, hinavec!“

„Pogini, nehvaležno dete!“ zahruje morje in pri tej priči predere jezove, se zavalj preko zelene planjave in v hipu uniči vse, kar se mu stavi na pot. Na pašniku utone živina in v postelji kmet z družino.

Uro pozneje ni vsenaokrog živega bitja. Visoko stoji voda nad mužavo in le tupatam moli zvonikova streha iz valov.

Na vrtu pred kmetovo hišo se maja v razburkani vodi drog, ki ga še ni podrl naval. Vrhu droga sedi preplašena konopljenka, a vsa je zmedena in niti ne ve, da bi lahko odletela. „Oj, ti hudobno morje!“ vpije v strahu.

Morje pa zdajci prevrže razmajani drog in pokoplje konopljenko v valovih.

Mrak.

*Ali ste videli,
kakšen je mrak?
Hodi okolo —
lahek korak.*

*S suknjico črno
solnce zagrne,
z bakljo nevidno
zvezde utrne.*

*Sestra mu nočka je,
hodi za njim . . .
Srečno, zaspanček,
spanje želim!*

Radoslav B.

